

EUROOPA KOHTU OTSUS

12. november 1969*

[...]

Kohtuasjas 29/69,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Stuttgarti Verwaltungsgerichti esitatud nõue teha selle kohtu menetluses olevas kohtuvaidluses, mille poolteks on:

Erich Stauder, 79 Ulm, Marienweg 15,

hageja,

ja

Ulmi linn – Sozialamt,

kostja,

eelotsus alljärgnevas küsimuses:

„kas on võimalik lugeda ühenduse õiguse kehtivate üldpõhimõtetega kooskõlas olevaks asjaolu, et Euroopa Ühenduste Komisjoni 12. veebruari 1969. aasta otsusega (69/71/EMÜ) seotakse teatavatele sotsiaalabi saajatele madalama hinnaga või müümine kohustusega avalikustada nende abisaajate nimed müüjatele?“,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed R. Monaco ja P. Pescatore, kohtunikud A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi ja J. Mertens de Wilmars (ettekandja),

kohtujurist K. Roemer,

kohtusekretär A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

* Kohtumenetluse keel: saksa.

Põhjendused

1. 18. juuni 1969. aasta määrusega, mis saabus kohtukantseleisse 26. juunil 1969, on Stuttgarti Verwaltungsgericht esitanud EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel küsimuse, kas on võimalik lugeda ühenduse õiguse kehtivate üldpõhimõtete koostöös olevaks asjaolu, et Euroopa Ühenduste Komisjoni 12. veebruari 1969 otsuse 69/71/EMÜ artikliga 4 seotakse teatavatele sotsiaalabi saajatele madalama hinnaga või müümine kohustusega avalikustada nende abisaajate nimed müüjatele.

2. Ülalnimetatud otsus, mille adressaatideks on kõik liikmesriigid, lubab neil liikmesriikidel üleliigsete võikoguste realiseerimiseks ühisel turul anda need tavahinnast madalama hinnaga sotsiaalabi saavate teatavate tarbijakategooriate käsutusse.

See luba on seotud teatavate nõudmistega, mille ülesandeks on muuhulgas tagada, et sel viisil turule jõudev toode ei kalduks ettenähtud sihtgrupist kõrvale.

Seetõttu on otsuse 69/71 kahes tõlkeversioonis, sealhulgas saksakeelses versioonis sätestatud, et liikmesriigid peavad võtma kõik meetmed, et toodete ostjad saaks kõnealust toodet osta ainult „nende nime kandva tõendi“ esitamisel, samas kui ülejäänud tõlkeversioonides räägitakse üksnes „individuaalse tõendi“ väljastamisest, võimaldades nii kasutada kontrollimiseks teisi vahendeid kui ostja isikunimi.

Seega tuleks kõigepealt täpsustada vaidlusaluse sätte ulatus.

3. Võttes arvesse, et kui ühe ja sama otsuse adressaadiks on kõik liikmesriigid, on ühtse kohaldamise ja edaspidise ühtse tõlgendamise huvides välistatud, et kõnealuse teksti puhul vaadeldakse üht selle tõlkeversioonidest eraldi, vaid nõutav on selle teksti tõlgendamine lähtuvalt selle ülesandest ning selle autori tegelikust soovist ja eesmärgist kõikides keeltes koostatud versioonide valguses.

4. Sellise kohtuasja puhul, nagu kõnealune, tuleb aluseks võtta kõige vähem piirav tõlgendus, kui sellest piisab kõnealuse otsuse eesmärkide saavutamise tagamiseks.

Lisaks sellele ei saa eeldada, et otsuse autorid soovisid kehtestada teatavatele liikmesriikidele rangemaid kohustusi kui teistele.

5. Sellist tõlgendamist toetab ka komisjoni avaldus, mille kohaselt halduskomitee, millele otsuse 69/71 projekt arvamuse saamiseks esitati, tegi muudatusettepaneku, mille kohaselt ei sätestataks nimelise tõendi esitamise nõuet, ning et selle otsuse viimasest põhjendusest ilmneb, et komisjon otsustas nõustuda ettepanekus sisalduva muudatusega.

6. Eelnevast tuleneb, et vaidlusalust sätet tuleb tõlgendada nii, et sellega ei kohustata – samas seda ka keelamata – ostjaid esitama nimelist tõendi.

Komisjon sai 29. juulil 1969 avaldada vastavasisulise parandusotsuse.

Kõikidel liikmesriikidel on seega võimalus valida erinevate identifitseerimismeetmete vahel.

7. Sellise tõlgenduse korral ei hõlma vaidlusalune säte midagi, mis kahjustaks isikute põhiõigusi ühenduse õiguse üldpõhimõtete tähenduses, mille tagamine on Euroopa Kohtu ülesandeks.

Kohtukulud

Euroopa Kohtule oma märkused esitanud EÜ komisjoni kulusid ei hüvitata.

Kuivõrd kohtumenetluse näol on asjaomaste poolte jaoks tegemist Stuttgarti Verwaltungsgerichtis menetletava kohtuasja ühe staadiumiga, kuulub otsuse tegemine kohtukulude üle selle kohtu pädevusse.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

arvestades menetlusedokumente,

kuulanud ära ettekandja ettekande,

kuulanud ära Euroopa Ühenduste komisjoni suulised märkused,

kuulanud ära kohtujuristi arvamuse,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikleid 7, 40 ja 177,

võttes arvesse nõukogu 27. juuni 1968 määrust (EMÜ) nr 804/68,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Komisjoni 12. veebruari 1969. aasta otsust nr 69/71 ning 29. juuli 1969. aasta otsust nr 69/244,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse Kohtu põhikirja protokollit, eriti selle artiklit 20,

võttes arvesse Euroopa Ühenduste Kohtu kodukorda,

EUROOPA KOHUS

otsustab Stuttgarti Verwaltungsgerichti poolt talle esitatud küsimustes kooskõlas selle kohtu poolt vastu võetud 18. juuni 1969. aasta määrusega:

- 1) 12. veebruari 1969. aasta otsuse nr 69/71/EMÜ artiklit 4, mida muudeti otsusega nr 69/244/EMÜ, tuleb tõlgendada nii, et see sätestab ainult nõude otsusega ette nähtud meetmete adressaadi identifitseerimise kohta, nõudmata või keelamata seejuures nende identifitseerimist nime alusel kontrolli eesmärgil.**
- 2) Stuttgarti Verwaltungsgerichti poolt Euroopa Kohtule esitatud küsimuse vaatlus ei anna mingit alust kahelda kõnealuse sätte kehtivuses.**

Kohtuotsus on tehtud 12. novembril 1969 Luxembourgis.

Lecourt

Monaco

Pescatore

Donner

Trabucchi

Strauß

Mertens de Wilmars

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. novembril 1969 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt